

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie K. K., reprezentowanej przedstawiciela ustawowego D. K., od orzeczenia WZON w Województwie (...) w Ł. z dnia 6 listopada 2015 r., którym utrzymane zostało orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. m.in. w przedmiocie zaliczenia K. K. do osób niepełnosprawnych.

W uzasadnieniu swego stanowiska Sąd wskazał, iż odwołanie podlegało odrzuceniu, zgodnie z treścią art. 477⁹ § 1 i 3 kpc.

Sąd podniósł, iż w świetle okoliczności sprawy (WZON przedstawił dwie koperty zwrotne z potwierdzeniami odbioru orzeczenia z dnia 6 listopada 2015 roku nr (...), z których wynika, iż przedmiotowe orzeczenie zostało doręczone wnioskodawczyni dwukrotnie przez awizo - 30 listopada i 22 grudnia 2015 roku). Wnioskodawczyni otrzymała sporne orzeczenie w dniu 30 listopada 2015 roku r., a już na pewno zapoznała się z jego treścią w dniu 21 grudnia 2015 roku, na co zwrócił uwagę pełnomocnik wnioskodawczyni. W ocenie Sądu w obu tych przypadkach termin do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 477⁹ § 1 kpc, został jednak znacznie przekroczony. W pierwszym przypadku termin upłynął w dniu 30 grudnia 2015 roku, natomiast w drugim - 21 stycznia 2016 roku, tymczasem odwołanie w sprawie wniesione zostało przez profesjonalnego pełnomocnika, bez dochowania szczególnej staranności w tym zakresie, dopiero w dniu 29 stycznia 2016 roku.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania art. 233 § 1 kpc, 328 § 2 oraz art. 477⁹ § 3 kpc polegające na odrzuceniu odwołania, w sytuacji w której przekroczenie terminu do jego wniesienia nie było nadmierne i nie nastąpiło z przyczyn zależnych od powódki.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż przywołana w odwołaniu data odebrania zaskarżonej decyzji została wskazana omyłkowo na dzień 21 grudnia, z oświadczenia wnioskodawczyni wynika bowiem, że otrzymała przesyłkę w dniu 31 grudnia 2015 r. Niezależnie od powyższego skarżący podniósł, że opóźnienie w złożeniu odwołania nie jest nadmierne i nie nastąpiło z przyczyn zależnych od powódki. Skarżący wskazał, iż przedstawicielka ustawowa małoletniej samą ją wychowuje. Ogrom zaś obowiązków oraz problemów, jakie niesie codzienna opieka nad małoletnią (której stan wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy) spowodował, że nie otrzymała ona wcześniej niż w dniu 31 grudnia 2015 r. decyzji w taki sposób, aby mogła zapoznać się z jej treścią.

Mając powyższe na uwadze wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie biegu odwołaniu.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 1 i 3 kpc odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzuca odwołanie od decyzji organu rentowego wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Powyższe oznacza, że wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego z uchybieniem miesięcznego terminu powoduje, iż ubezpieczony zostaje pozbawiony prawa do merytorycznego rozpoznania zarzutów co do istoty sprawy, podniesionych w odwołaniu. Dlatego też Sąd stosując art. 477⁹ § 3 kpc, musi ocenić całokształt okoliczności, które spowodowały przekroczenie terminu do wniesienia odwołania, a przede wszystkim aspekt zawinienia składającego

odwołanie (choć nie wskazano przesłanki winy jako wykluczającej odwołanie po terminie) oraz ewentualnych przyczyn od niego niezależnych. Przy tym nie ulega wątpliwości, że zawinione uchybienie ustawowego terminu do wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego przez pełnomocnika procesowego, wywołuje niekorzystne skutki dla reprezentowanej strony (art. 91 w zw. z art. 95 § 2 KC) (zob. post. SN z 15.12.1999 r., II UKN 678/99, OSNP 2001, Nr 11, poz. 402).

Podkreślenia wymaga też fakt, iż wobec treści art. 477⁹ § 3 kpc postępowanie szczególne regulowane przepisami art. 477⁸ kpc i następne, nie zna instytucji przywrócenia terminu w rozumieniu art. 168 i nast. (tak wyr. SA w Rzeszowie z 6.12.1994 r., III AUr 344/94, OSA 1995, Nr 1, poz. 9, post. SA w Gdańsku z 6.6.1994 r., III AUz 61/94, PP 1995, Nr 5, s. 46). Dlatego też badając okoliczności powodujące przekroczenie terminu do wniesienia odwołania, Sąd nie wydaje postanowienia w tym przedmiocie, a ich ocena znajduje swoje odzwierciedlenie dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że odwołanie od zaskarżonego orzeczenia WZON złożono w terminie. W ocenie Sądu Okręgowego argumenty wysuwane w zażaleniu w tym zakresie, stanowiły jedynie nieudolną próbę obrony stanowiska procesowego strony. Skarżący w żaden sposób nie uprawdopodobnił, iż doręczenie dokonane dnia 30 listopada i 22 grudnia 2015 r. było nieprawidłowe, a realnie z treścią zaskarżonej decyzji przedstawicielka ustawowa małoletniej miała możliwość zapoznać się dopiero w dniu 31 grudnia 2015 r. Z tych też względów zdaniem Sądu Okręgowego nie można uznać, iż wnosząc odwołanie dnia 29 stycznia 2016 r. r. strona dochowała miesięcznego terminu do złożenia odwołania.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż wnioskodawczyni uchybiła terminowi.

Przedstawicielka ustawowa wnioskodawczyni, która niewątpliwie ponosi trudy związane z wychowaniem niepełnosprawnej córki, była reprezentowana w procesie przez adwokata, a ten będąc profesjonalistą winien zdawać sobie sprawę z obowiązku dokonania określonej czynności w terminie. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy powinien wykazać się należytą starannością i dbałością o interesy swojej mocodawczyni. Pełnomocnik strony skarżącej nie wykazał natomiast – pomimo, iż był do tego zobligowany - że wniesienie odwołania po terminie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych i niezależnych od samej wnioskodawczyni. Sam fakt nieodebrania przesyłki przez odwołującą się, uzasadniony jedynie ogromem obowiązków, nie może skutkować uznaniem, że opóźnienie w złożeniu odwołania nastąpiło z przyczyn niezależnych od powódki. Tym samym nie zostały spełnione przesłanki z art. 477⁹ § 3 kpc.

Z tych też względów odwołanie wnioskodawczyni słusznie zostało odrzucone.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc oddalił zażalenie pełnomocnika wnioskodawczyni, jako bezzasadne.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni oraz pozwanemu.